

pevnost
p
edice

Josef
Pecinovský

Vejce s ozvěnou

Kroniky nové
Země

I.

Josef Pecinovský

VEJCE S OZVĚNOU

Josef Pecinovský

**VEJCE
S OZVĚNOU**

KRONIKY NOVÉ ZEMĚ I.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © 1991, 2007 Josef Pecinovský
Cover © 2007 Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2007

ISBN 978-80-87027-52-3

1. Jeskyně

Byly to podivné skály.

Možná že to ani nebyly skály, ale o tom skupina šestnácti až osmnáctiletých chlapců v té chvíli vůbec neuvažovala. Masivní šedá hmota, rozpraskaná působením dešťů a větru, se vynořila znenadání mezi stromy sehnutými věkem a mučnými živly. Prales se tak těsně přimyká k těm podivným útvarům, že člověk musel stát přímo u svislé, mechem porostlé stěny, aby si jí vůbec povšiml.

Šestice chlapců, ozbrojená silnými, na koncích zašpičatělými klacky a neuměle zhotovenými kamennými sekýrkami, se náhle zastavila. Ty skály na chlapce nepůsobily příjemně. Kmen Stipů byl navyklý žít v širých pláních Usmaku, odkud je před časem vypudili bojovní Klérové, přitáhnuvší z dalekého severu. Nepřátel bylo jako kobylek a početně slabé stipské kmeny proti nim neměly šanci. Stipové byli nuceni opustit úrodné pastviny a hledat si útočiště v lesích. Klérové je nepronásledovali, neboť byli přesvědčeni, že v lesích žijí zlí duchové, a proto se těm tajným temným místům vyhýbali.

Dva týdny se prodírali Stipové neschůdnými houštinami, prosekávali si cestu mlázím, až našli planinu, kde se mohli na nějaký čas usadit. V okolí objevili hojnost zvěře a čerstvou pramenitou vodu. Nenarazili na žádnou loveckou stezku; tento kraj dosud nenavštívila lidská noha. Náčelník Merg rozhodl, že na tomto místě Stipové zůstanou přes zimu. Lidé nereptali, věděli, že jim nic jiného nezbyvá.

Chlapci se tak stali prvními představiteli kmene, kteří mohli spatřit terén zvedající se svisle vzhůru. Nikdo ze Stipů nepamatoval, že by kdy spatřil něco takového, pouze v podzemletých březích řek mohli vidět, jak občas vlivem prudkého proudu odpadávají velké kusy hlíny a obnažují zemské nitro.

Nikdy však nebyli ochotni věřit povídkám zajatců o zemích, kde se krajina zvedá vzhůru tak vysoko, že vrcholu nedohlédneš.

Šaman Ebar záměrně mařil pokusy kupců, dopravujících Stipům z velké dálky sůl a některé drobné užitečné předměty, vyprávět o vzdálených krajích. Stipové měli věřit, že země je kruhem ne větším než placka, pokrytým bohatými pastvinami protnutými velkou řekou. Krajiny mimo Usmak byly zapovězeny a ve velkou nemilost upadl starý Yrad, který se ke Stipům vrátil ze služby v nirském vojsku a viděl větší kus světa než všichni Stipové dohromady. Yrad však přinesl hojnost soli, četné nádoby plné opojných nápojů, jemné látky a zbraň zhotovenou z tak tvrdého materiálu, že roztránila kámen, a tak ho náčelník kmene navzdory šamanovým protestům vzal na milost. Yrad měl syna a tomu tajně po večerech vyprávěl o nekonečných stepích, hlubokých lesích, horách tyčících se do nebes, jezerech plných průzračné vody, kamenných pevnostech obývaných lidmi podobnými bohům. Yrad pak brzy zemřel na záhadnou chorobu, ale do srdce svého synka Eba navždy zasel semínko touhy po poznávání cizích krajů a nenávist k mocnému šamanovi.

Sedmnáctiletý Eb Yrad teď spolu s dalšími hochy stál s nohama zabořenýma do jemného mechu a zvedal hlavu vzhůru. Konce stěny před nimi nemohli dohlédnout, byť okolní stromy příliš nepřevyšovala. Nebyli schopni si představit, že to, co se zvedá jen pár desítek metrů nad jejich hlavami, by mohl být horizont, hranice, k níž obvykle putuje člověk několik hodin.

„Zlá medicína,“ utrousil jeden z chlapců, ten nejmenší a nejbázlivější. Báł se tolik, že by nejraději vzal nohy na ramena, kdyby se ještě víc nebál prchat osamocen.

„Drž zobák, Bune,“ odsekl Vatum, vyzáblý mladík se zrza-

vými vlasy. Byl náčelníkovým synovcem a z titulu tohoto vztahu se považoval za vůdce skupiny. „Schovej se za mámi-ny sukně.“

„A co chceš teď dělat, Vatum?“ zeptal se Kruol. „Bojíme se všichni, i ty se třeseš jako osika. Ani mocný šaman Ebar nikdy nic takového neviděl. Krajina, po níž se nedá chodit, kdo to kdy slyšel? To je mámení zlých duchů.“

„Všichni jste strašpytlové!“ vykřikl Vatum. Po pravdě řečeno, bál se stejně jako ostatní, v tom měl Kruol pravdu, ale nemohl si dovolit přiznat se ke svému strachu. To by byl konec jeho autority mezi hochy, autority, která i tak stála na hliněných základech. Zejména mu šel na nervy Eb Yrad, hoch rozvážný, urostlý a svalnatý, který jen vzhledem k tomu, že se vyhýbal pěstním soubojům, a proto, že si udržoval jistý nadhled, byl v této skupince až druhý v pořadí. Eb mlčel, tiše hleděl před sebe a slovní spor nevnímal. Vybavovala se mu otcova slova, jimiž kdysi popisoval jednu z pevností, a pochopil, že ty skály vznikly činností lidské ruky. Nemohl však pochopit jak.

„To, co tady vidíme, je náš objev! Rozumíte, náš!“ křičel Vatum. „Náčelník i šaman nám budou vděční, až jim řekneme, co jsme tady našli.“

„Náčelník i šaman nás ochrání od zlých duchů a dají kmeni pokyn, aby táhl dál,“ oponoval Kruol.

„Žádný moudrý muž neopustí místo, které se mu může stát útočištěm,“ opáčil Vatum. „Copak nevidíte tu prostornou noru?“

Vatum měl opravdu ostríží zrak. Nikdo z chlapců kromě něj si skutečně zatím nevšiml temné chodby, pravidelně vykroužené do svislé šedé stěny. Vatum ji viděl proto, že stál nejbližší, měl nejvýhodnější úhel a navíc se nebál na ni podívat.

„Kdoví, jaká zvěř tu noru obývá,“ pronesl bázlivě přihloupý Agnol.

„Copak nevidíte, že žádná?“ rozesmál se Vatum. „Nikde kolem není žádná stopa, nejméně rok tudy nikdo neprošel, jste snad slepí? Jen se podívejte, jak vysoká tráva kryje ten temný vchod! Tudy neprošlo žádné větší zvíře než zněj.“

Vatum udělal krok vpřed.

„Nechoď tam,“ vykřikli další tři nebo čtyři hoši. Ale Vatum jako by je neslyšel, rozmáchl se a vrhl oštěp s kamenným hrotem přímo proti tajemné stěně.

Ostatní strnuli na místě a jejich duše se zaplnily děsivým strachem. Kromě tlumeného zvuku, který provázel dopad tupého hrotu, však nezaznamenali žádnou reakci.

„Co jsem říkal?“ řekl posměšně Vatum. „Nikdo tam není.“

Turs zděšeně vykřikl a ukázal před sebe prstem. Dole u paty skály v hromadě zetlelého listí se cosi pohnulo. Dvě rezavá klepeta velikosti násady sekyrky rozhodila hromadu hnijících rostlinných zbytků a obnažila nestvůrně deformované tělo tvora, jakého nikdy nikdo z lidí nespatřil. Zprvu se zdálo, že obluda nemá nohy, brzy se však, podobná gigantickému chroustovi, vztyčila na šesti zalomených končetinách. Poměrně mrštně se začala sunout vpřed. Klepeta se rozložila do vějíře a jedno z nich se přiblížilo téměř na dosah ruky k Vatumovi, který s děsem v očích hleděl, aniž byl schopen se pohnout, na oblé válcovité tělo velikosti trupu břitáka, pokryté plesnivými šupinami a splývající s hlavou, z níž na dvou stopkách zkoumaly okolí dvě čilá blýskavá očka. Ocas toho tvora zůstával zahalen pod pokrývkou listí.

„Pryč!“ vykřikl Eb Yrad, který jediný zachoval v dané chvíli rozvahu. Teprve na tento povel se chlapci otočili, ale na úprk se nedali. Až teď si uvědomili, že vzduch je přesycen ohlušujícím hvizdem, který se nesnesitelně stupňuje, a když trochu zvedli oči, spatřili toho nejpodivnějšího ptáka, jak se

průsekem mezi stromy snáší k zemi. Nebyli schopni rozpoznat, kolik má ten tvor křídel, protože jimi kmital tak rychle, že tvořila jen rozmazanou šmouhu. Šedé tělo, podobné spíše rybímu než ptačímu, se zprvu zdálo malé, ale jak pták rychle klesal, jeho rozměry narůstaly, až si chlapci uvědomili, že je větší než medvěd, a rovněž seznali, že jsou mezi těmito dvěma obludami, proti nimž jsou jejich zbraně pouhými párátky, zcela uzavřeni.

Bun klesl k zemi a začal nepřičetně řvát, ale Eb si všiml, že ani jedno z těch podivných zvířat jim zatím neubližuje.

Svištěcí pták konečně dosedl do měkkého podkladu, nesnesitelný hluk se počínal tlumit a chlapci mohli vidět, že má kupodivu tři křídla. Ze záhadných důvodů rostla ale ze hřbetu, který zcela splýval s hlavou tak, že by ji ani nemohli rozpoznat, kdyby z ní nečnely dvě velké kulaté oči. A křídla se pohybovala stále pomaleji, svist zvolna ustával a strach, který se zmocnil chlapců, začínal pomalu ustupovat zvědavosti, protože ta zvířata se teď nezdála být nebezpečná. Když však kdokoli z hochů učinil pokus opustit vyhrazenou zónu, vymrštila se dlouhá klepeta toho velkého brouka a neposlušného zahнала zpět.

Shlukli se ve své bezradnosti k sobě a jejich oči už se sebezně nestáčely k Vatumovi. Tvář samozvaného vůdce tlupy byla pobledlá, brada se mu třásla a prsty stěží udržely oštěp. Chlapci už vůbec nepřipomínali skupinu odvážných lovců, za které se ještě před chvílí považovali. Měli teď všichni jen jedinou touhu – dostat se odsud. Kolem však postávaly ty dvě nepochopitelné příšery a nezdálo se, že by jevily zájem je odsud pustit; také však neútočily.

„Tak co bude?!“ ozval se náhle z ustrašeného hloučku výkřik. „Co po nás chcete, vy potvory? My nejsme žádní strašpytlové, rozumíte? Na nás si nepřijdete!“

Přestože hlas byl přece jen trochu sevřený, zněl neobyčejně rozhodně a zcela přehlušil bzučení, symbolicky ještě vycházející ze stříbřitého ptáka. Výkřik přehlušil i Bunův vzlykot. Udiveně se dívali jeden na druhého, kdo se to odvážil, a Vatum se v té chvíli bezděčně zastyděl, protože to nebyl on, kdo se odvážil postavit se těm potvorám.

Eb Yrad udělal krok vpřed, a když po něm přišera sáhla klepetem, rozešel se a udeřil do jejího těla oštěpem. Všichni pocho-pitelně očekávali, že těžký hrot této obávané zbraně podivně zvíře alespoň zraní, a vzápětí že se rozzuřená obluda na ně vrhne, ale stalo se něco úplně jiného. Oštěp se od podivné kůže odrazil a dopadl neškodně na zem, a úder kamene na kůži zvířete vydal zvuk, jaký lidé této epochy vůbec neznali. Obě zvířata jako by na chvíli strnula v podivné nehybnosti, ale byl to jistě jen klam. Jen bzučení, vycházející z jejich těl, na chvíli zesílilo.

Eb Yrad se sehnul pro oštěp a musel proto udělat dva kroky vpřed. Očekával, že ho podivný klepetáč ke zbrani nepustí, ale on před jeho kroky ustoupil. Eb třímal opět v ruce svůj oštěp a podíval se vyzývavě na své ustrašené druhy, jako by jim chtěl říci, že tady se vyplatí jen odvaha a že odvážnému ti tvorové neublíží. Pak však poznal, že zvíře vniklo do mezery mezi jeho druhy a ním a že se ho snaží natlačit ke skále. Naopak pták opět roztočil křídla, která vytvořila vítr, pod nímž se začaly ohýbat i statné kmeny, a tlakem toho větru začali Ebovi druhové ustupovat, pomalu se vzdalovali od skály, až nakonec zahodili, co měli, oštěpy, klacky i sekyrky, a dali se na bezhlavý úprk.

„Počkejte přece, neutíkejte!“ vykřikl za nimi Eb, ale chlapci už ho neslyšeli. Prchali jeden přes druhého z toho strašlivého místa a vůbec nepomysleli na to, že jejich odvážný druh tam zůstává v zajetí oblud.

A bylo to skutečně zasetí, protože klepetáč ukázal na temný vchod do skály. A Eb se otočil a podívil se. Vstup do nitra země, do té podivné nory, už dávno nebyl temný. V nitru skály spatřil Eb podivné, teplé světlo, a zdálo se, že měkké paprsky ho uklidňují a lákají svým hebkým dotykem. Pohlédl na zvíře. Díval se na ně ze vzdálenosti necelého metru, a až nyní spatřil, že na jeho hlavě místo očí blikají desítky drobných barevných světýlek a že jeho srst, která z větší vzdálenosti připadala Ebovi porostlá plísní, je pevná a lesklá, a ty skvrny jsou pravidelně rozmístěny v podivných ornamentech, podobajících se vzorcům na kobercích, jaké tkala stará Benta ze srsti břitáků.

Dlouhá klepeta se rozevřela, každé uchopilo Eba za jednu paži, a byl to dotyk teplý a něžný. Klepetáč vedl Eba směrem k dutině a hoch už se uklidnil, protože uvěřil tomu, že mu uvnitř žádné nebezpečí nehrozí, stačí se jen řídit pokyny. Podívil se, kde se v něm tyto podivné myšlenky vzaly, a vůbec netušil, že by tady mohl být někdo, kdo by mu mohl dávat jakékoli příkazy.

Chodba byla dlouhá a rovná. Několik kroků kráčel Eb ještě po zbytcích listí a hlíny, které dovnitř zavály prudké větry. Pohlédl vzhůru a viděl spící netopýry, teď nespokojené tím, že do jejich chladného a temného obydlí vnikají cizí vetřelci, a pak se Ebova bosá chodidla dotkla hladkého a chladného povrchu. Ohlédl se a uviděl, že klepetáč zůstal venku, a když se zastavil, zesílil v jeho hlavě jakýsi hukot, který ho nabádal, aby pokračoval dál. Hladké bílé stěny byly rovněž pokryty ornamenty podobnými těm, které mělo na sobě zvíře vyobrazeno. Netopýři se ztratili a nyní byla chodba zcela prázdná a tichá, a Ebův citlivý nos zaznamenal zvláštní, nikoli nepříjemný zápach. Cosi mu však říkalo, že to je zápach, který vůbec nepatří do jeho světa. A zcela zmizel strach a nastoupil-

la zvědavost. Tam kdesi daleko zůstal svět Stipů a Eb se k němu nevrátil ani jedinou vzpomínkou. Zcela se mu vytratil z mysli šaman Ebar se svým pokřiveným charakterem, statečný, ale nepřiliš důvtipný náčelník Merg, zapomněl i na starou Bentu, která o Eba po smrti rodičů pečovala, a dokonce přestal myslet i na útlou Dvinu, kterou už dlouho pozoroval kradnými pohledy a neodvažoval se s ní zapříst rozhovor. V její přítomnosti pak působil roztržitě a nevycházel z rozpaků, čehož si ona ve svých patnácti letech nedokázala povšimnout.

A světla před ním se rozžihala a za ním zhasínala, a Eb marně hledal pochodně, které mu takto svítí na cestu. Nebyly tady. Občas uviděl v hladkých stěnách velké hranaté otvory, ale protože v nich nesvítilo světlo, nevstupoval do nich. Konečně, když krácel volnou chůzí asi deset minut, zastavil se náhle u stěny, která byla postavena napříč. Nemohl dál. Když se ohlédl, téměř už neviděl světlý obdélník vchodu, který ho pojil tak dlouho s jeho světem lesů a volných plání. Pocítil touhu utéct, ale styděl se sám před sebou. Dál však nemohl. Nebyl tu nikdo, kdo by mu poradil, co má dělat. Skoro zatoužil po tom mít vedle sebe klepetáče, ale ten zůstal kdesi daleko. Chtěl vykřiknout, chtěl volat o pomoc, ale ovládl se. Pak ucítil, že ho cosi zbytečně tíží, oštěp ho přímo tlačil k zemi a sekyrka páčila jako plamen. Bezděčně odložil zbraně vedle sebe a s úžasem pozoroval, jak se těžká stěna odsouvá do strany.

Na Eba dýchla temná prázdnota, cizí chladný vzduch, páchnoucí po čemsi sladkém. Měl podobný pocit, když jako malý chlapec prolézal nory znějů. Tam však nalézal zbytky krvavých hostin, tady za dveřmi ho čekala další chodba, na pohled stále stejná. A přece tomu tak nebylo.

Byl jinde. Když se ohlédl, spatřil, že dveře, které ho před chvílí ještě spojovaly se světem, téměř nenávratně zmizely, splynuly s namodralou stěnou. Tlumené žluté světlo ho vedlo

dál, a nyní zpozoroval, že nora tentokrát není přímá, ale stáčí se do kruhu kolem neviditelného středu. A pak se náhle rozsvítilo oslňující světlo a Eb se udiveně zastavil.

Stál téměř uprostřed velké kruhové prostory, která byla rozdělena na několik oddílů velkými průhlednými stěnami, a Eb nevěřil tomu, že jsou to stěny, dokud na jednu z nich nenarazil.

Kolem něj ožívaly pod jeho pohledem malé stolky, rozžihaly se na nich stejné plamínky jako na těle klepetáče, a nad nimi se rozzářily nevelké obdélníčky, jejichž světlo bylo v první chvíli oslňující, když se však Ebovy oči jasu přizpůsobily, s údivem zjistil, že v těch obdélníčcích vidí lidi.

Spatřil Buna, který klopýtal o padlé kmeny, Kruola, jenž právě pomáhal Agnolovi z bažiny, Turse, prchajícího bezhlavě mezi vysokými stromy s děsivým výrazem ve tváři a Vatuma, krčícího se ve velké dutině a neodvažujícího se vystrčit nos. Po chvíli uviděl celou pěťici, jak se špinaví a potraní, beze zbraní, blíží kvapem k vesnici, a ušklíbl se při pohledu na jejich strach. Na dalším rámečku uviděl šamana Ebara, postávajícího kolem rodových totemů a tlukoucího do velkého hliněného zvonu. Vyzýval boha Kortyzgara, aby dal jejich kmeni přežít v té nehostinné a pusté krajině. Třetí rámeček věnoval cele pozornost náčelníkovi, který pokojně seděl na zápraží svého stanu a kouřil odporně čpící travnatou lulku. Eb nechápal, co zajímavého vidí náčelník na tomto zlozvyku. Už už se chtěl podívat do dalších rámečků, už věděl, že tam najde další pohledy do jejich vsi, ale jeho oči sklouzly stranou a viděl, že tu není sám.

Pod průhlednými poklapy leželi vedle sebe nehybně dva lidé, muž a žena. Takové Eb nikdy ve svém životě nespatřil. Jejich pleť byla nepřírozeně bílá, hladká a jemná, a ostře kontrastovala se snědou Ebovou kůží, vysoušenou denně ostrým sluncem. Těla těch dvou byla neobyčejně štíhlá a dlouhá, nehty

té krásné ženy měly ohnivě červenou barvu. Oba byli zahaleni do podivných bílých kůží, které však byly tenké a tak přiléhaly, že Eb mohl spatřit všechny obrysy. Ti lidé se nehýbali, a přesto Ebovi cosi říkalo, že nejsou mrtví, že to jsou právě oni, kdo ho sem zavolali, a byl si jist, že má vyčkat, až se probudí. Postavil se opodál a neodvažoval se pohnout, jen s úžasem hleděl na ty dvě božské bytosti. Viděl, jak jejich pleť pomalu tmavne, pozorně sledoval počínání podivného stolku, který náhle přijel neznámo odkud, zastavil u mezery mezi oběma sarkofágy a z jeho nitra se vyloupily podivné, několikrát zalomené končetiny. Pak se ty průhledné kryty vznesly k neviditelnému stropu a stolek začal svýma podivnýma rukama přejíždět po tělech obou bohů, Eb jim tak teď už začínal říkat, vždyť kolem něj se děly věci, kterým nerozuměl, ale přestože se mu nestalo nic zlého, takže to museli být bohové. Vždyť bohové Stipů lidem neškodí, ale pomáhají. A Eb nepochyboval, že mu ti dva chtějí pomoci, byl však zvědav, co za to budou chtít.

Otevřeli oči, napřed žena, potom muž, a jejich ústa se pohnula. Nadechli se a Eb náhle věděl, že se tak stalo po mnoha letech, co tady leželi vedle sebe.

A tak zatímco jeho uši mohly naslouchat zmatenému Vatumovu vyprávění, kterým líčil šamanovi a náčelníkovi strašlivou příhodu, která je v lese potkala, jeho oči se zájmem sledovaly, jak si oba cizinci postupně sedají ve svých ložích, pozvolna se začínají rozhlížet a orientovat, jejich pohyby se stávají postupně koordinovanějšími, až konečně ve chvíli, kdy náčelník rozhodl potrestat všech pět chlapců za to, že opustili svého přítele v největším nebezpečí a nechali ho o samotě, žena vstala a udělala několik kroků vstříc Ebovi a řekla cosi, čemu Eb vůbec nerozuměl. A ona se zlehka dotkla jeho těla, přejela mu po čele, a najednou Eb zřetelně vnímal její slova.

2. Neznámá

„Pověz nám, hochu, kdo jsi, jak se jmenuješ a odkud přicházíš. Až se dovíme, jaké máš úmysly, co umíš a jakou máš povahu, možná že i ty se dovíš mnoho zajímavého.“

Eb strpěl dotyk chladné ruky, ale pak ucouvl. Už věděl, že mu nechtějí ublížit, ale nechápal, proč si tím je tak jist. Byl však bojovníkem, a proto nemohl zapříst rozhovor s někým, o kom nic neví a koho byl povinen považovat za nepřítele. Nechtěl si však být dva rozhněvat.

Eb cítil, že by se měl bát, ale strach se nedostavoval. Místo toho pociťoval stále větší a větší důvěru k těm dvěma záhadným bytostem a nechápal, jak je možné, že se v jeho nitru pozvolna rozplývá i mýtus o božském původu jeho nových známých.

Stáli před ním a dívali se mu do očí. Eb, nezvyklý na podivné nepřírozené světlo, trochu mrkal, ale to byla jediná nepříjemnost, kterou v té chvíli pociťoval. Naproti tomu se v jeho nitru rozhostil podivný klid, zmizely všechny starosti, zapomněl na to, že má hlad, zapomněl znovu na celý svět. Ten se teď pro něj zúžil na těch několik desítek čtverečních metrů a celé lidstvo na tyto dvě bytosti. „Jak se jmenuješ, hochu?“

Otázky kladla žena, muž zůstal v pozadí a do rozhovoru zatím nezasahoval.

„Eb. Eb Yrad. To znamená prchlivý. V jazyce Nirů,“ dodal, když viděl její zájem.

„Prchlivý?“ podívala se žena. „To je divný přídomek pro tak rozvážného muže.“

„Zdědil jsem to jméno po otci, ten si to jméno vysloužil, když sloužil v nirském vojsku.“

„Ale ty nehovoříš jazykem Nirů, viď?“

„Ne, neznám ho. Mluvím jen naší řečí, bohužel neznám ani jazyk Klérů, ale rozuměl bych zbabělému řevu jejich náčelníka Rudara, až ho budu napichovat na rožeň.“

Eb na chvíli zapomněl, kde je, a nechal se unést přirozenou nenávistí k těm, kteří Stipům tolik ublížili. Žena si vyměnila s mužem krátký pohled, pak se opět obrátila k Ebovi.

„Tvůj kmen nesídlí dlouho v našem sousedství, že?“

„Ne, to ne,“ rozohnil se Eb, a jak byl v ráži, vypověděl ženě vše, co se týkalo jejich exodu z úrodných plání Usmaku.

Muž udělal dva kroky a stiskl jedno z barevných tlačítek na jakési malé desce. Eb se odmlčel, protože tam, kde před chvílí mohl pozorovat panorama jejich tábora, spatřil tutéž prázdnou planinu, na níž se náhle začaly objevovat lidské postavy s kamennými sekyrkami, s kostěnými oštěpy, oděné v kůžích břitáků, a když se z lesa vynořil i houfec žen s velkými ranci a hejno dětí, Eb pochopil, že je svědkem okamžiku, kdy jejich kmen dorazil před několika lunami do nového útočiště. Pak se obraz změnil, chvíli mohli hledět do hlubin velkého pralesa, v němž se proháněli jen břitáci, slídáci a znějové, a pak se před jejich pohledem vynořila rozlehlá travnatá pláň. Neviditelná kamera se vznášela v nevelké výšce nad zemí a kopírovala terén prořatý četnými koryty řek, zabírala velká stáda břitáků, četné remízky posázené nejrůznějšími keři, až se zastavila v nevelké výšce nad jiným táborem a Eb mohl vidět ten jejich v letošním jaru, právě ve chvíli, když ho obkličovala stovka Klérů sedících na podivných zvířatech.

„Mladý muž říká pravdu,“ poprvé promluvil muž. Stiskl tlačítko a obraz zmizel.

A Eb viděl, že ti dva mají skutečně božské schopnosti, protože si mohli prověřit pravdivost každého slova, které tady pronese. Eb by se velmi rád díval dál na ty podivné pohyblivé obrázky, ale nebylo mu přáno. Chtěl se opět začít bát, ale cosi neznámého a cizího v něm samém zahnilo strach při prvních příznacích nepokoje.

A Eb znovu odpovídal na otázky. Vysvětloval, jak se loví zvěř, jak se vyrábějí zbraně, vyprávěl o kouzelníku Ebarovi, kterého se kdekdo bojí a který jediný dovede vzývat dobrého boha Kortyzgara, jenž je spravedlivý a netrestá, ale ustupuje před zlými démony, když se někdo proviní a dopustí, aby démoni provinilce potrestali. Vyprávěl o náčelníku Mergovi, který už je prošedivělým mužem a brzy se bude muset obávat mladších a drzejších bojovníků, kteří by rádi stanuli v čele kmene. Vyprávěl o Vatumovi, chlubitvém a nestálém hochovi, o drobném Bunovi, jehož musí občas chránit před nelibostnými žerty jeho vrstevníků, a nakonec se trochu stydlivě rozpovídal i o Dvině, která zatím neví o tom, že Eb se za ní na každém kroku otáčí.

Oba cizinci se dověděli leccos o hrnčírském umění Stipů i o tom, jak dovedně kostěnou jehlou spojují kůže, aby si opatřili oděvy, i o kupcích, kteří přicházejí z dalekých krajů a přinášejí tajemné předměty.

Eb vyprávěl a vyprávěl a vůbec ho nenapadlo, že by se také mohl na něco zeptat.

Konečně skončil. Žena pak řekla cosi nesrozumitelným jazykem muži, on jí odpovídal, a Eb se zaposlouchal do malebného zvuku toho jazyka a měl nesmírně příjemný pocit. Ti dva si ještě chvíli povídali a pak se náhle uprostřed místnosti objevil malý kulatý stůl se třemi šálky s temným kouřícím nápojem a tři talířky s podivnými pokrmy, jaké Eb pochopitelně nikdy v životě neměl příležitost spatřit.

Nápoj vypil a cítil lahodnou nezvyklou chuť, a pak dostal velký hlad, a tak mu žena podala talířek a Eb ochutnal záhadnou hmotu, která nijak nepřipomínala ani maso břitáka, ani plody jílovníku. Brzy nato pocítil značnou ospalost, a nedbaje přítomnosti oněch lidí pokojně si lehl na podlahu a zavřel

oči. Usnul zvláštním spánkem, jaký nikdo na této planetě po dlouhá staletí nepodstoupil.

Zdál se mu divný sen.

Viděl zázračný svět, v němž nerostly žádné pralesy a který byl celý posázen podivnými hranatými skalami, mezi nimiž se pohybovaly tisíce záhadných zvířat a létaly tam stovky neuvěřitelných ptáků. Viděl velké množství lidí, kteří byli oblečení v hladkých kůžích, lidí, kteří, ač se neznali, se na setkání nezabíjeli. Eb ničemu nerozuměl, nechápal, jak může mít tak podivné, neobyčejné představy, a kupodivu se ve spánku začal svých vlastních snů bát, prchal pryč, cítil, že mu nohy uvázly snad v blátě, snad dokonce v medu, vnímal bzučení velkých lesních včel, chtěl se dát na útěk, protože věděl, že s těmi včelami nejsou žerty, a ony s nimi žerty skutečně nebyly, protože děs z toho, že mu nohy uvízly na místě a on nemůže dál, přinutil jeho oči, aby se otevřely.

Pochopil, že to všechno byl jen sen, ale současně věděl, že skutečnost je mnohem zajímavější, nepochopitelnější a mnohem hrůzostrašnější. Nemohl se ani pohnout, ruce i nohy měl spoutány, a ležel na jakési rovné tvrdé kládě. Kolem něj se jako skutečný roj včel pohyboval a vířil jakýsi zmatečný rej světýlek, v hlavě cítil zvláštní šum a hukot, a v nitru si uvědomoval, kde byl ještě před chvílí, upamatoval si ty dvě božské bytosti a pak pocítil strach.

A v tu chvíli ony světelné body zavířily daleko větší rychlostí a strach se stupňoval až k nesnesitelné bolesti, až si konečně Eb vzpomněl na otcova slova, že strach způsobuje paniku a panika předchází smrti, a rozhodl se svým reflexům čelit.

„Teď o tobě víme všechno, Ebe,“ řekla žena. „Murak vybíral dobře.“

Eb lehce vstal a pocítil, že má konečně svobodnou vůli a bezelstně se zeptal: „Co je to Murak?“

„Brzy to budeš vědět, hochu, a ještě mnohem víc. Murak tě vybral a my dva jsme jeho volbu podpořili. Chceme tě požádat, aby ses stal naším pomocníkem.“

Eb mlčel, jak se slušelo před bohy, a styděl se za svou nepředloženou otázku. Stál před nimi a naslouchal jejich vzrušenému hovoru. Za tichého ohňostroje světýlek sršících ze všech stran z malých panelů se o čemsi vášnivě přeli. Eb pochopil, že hovor se týká jeho a poznal, že žena ho brání, zatímco muž ukazuje na všechny obrazovky, zejména pak na tu, kde šaman Ebar mlátil do bubínku potaženého kůží břitáka. Argumenty, kterými ten štíhlý bledý cizinec vyvracel ženiny názory, měly svou váhu. Po chvíli však muž bezradně rozhodil rukama, pokrčil rameny, podíval se na Eba, pak o krok ustoupil a zmlkl.

Žena se obrátila k Ebovi a její slova znovu začala bušit do jeho vědomí: „Chceme, aby ses rozhodl samostatně, i když bychom tě mohli přinutit. Pokud řekneš, že ne, dovolíme ti odejít a budeme se muset poohlédnout po jiném z lidí. Pokud však řekneš ano, je možné, že tě tím přivedeme do velkých nebezpečí, ale víme už, že jsi schopen jim čelit. Rozhodnutí bude jen na tobě, Ebe.“

„A co bych měl vykonat?“

Ebova vůle teď byla zcela svobodná.

„Neboj se, nic složitého. Všechno ti ani nemůžeme zatím vysvětlit, jednou to pochopíš sám. Svěříme ti vejce. Obyčejné vejce, v němž jsou uzavřeny kořeny lidstva i jeho budoucnost. Tato svatyně byla postavena na jeho ochranu a my jsme jeho strážci, my sami se však nesmíme zatím vydat do širého světa. Jsme zde uzavřeni možná navždy, či alespoň do té

doby, než bude svět jiný. Ale tato svatyně, jak nyní víme, je odsouzena k zániku. My můžeme zahynout, ale nesmíme dopustit, aby se něco stalo vejci. Neboj se, je nerozbitné, ty však nesmíš dopustit, aby se ztratilo. Budeš je hlídat ve dne v noci, neustále, dokud nenastane čas, abys je předal svému synovi, a ten je opět předá tomu svému, a tak to půjde dál po celé generace, dokud všechna moudrost ve vejci ukrytá nebude opět předána lidem.“

Eb poslouchal ta slova a většině z nich nerozuměl. Žena byla unesena svými myšlenkami a neuvědomila si, že hovoří s nevzdělaným příslušníkem primitivního kmene.

Konečně se odmlčela.

Eb pochopil, že jeho úkol je velmi závažný, a rozhodl se, že jejich důvěru nezklame.

Tiše řekl: „Vezmu vejce a budu je střežit i za cenu svého života.“

Žena se usmála.

„Jsi hrdina, hochu, a trochu ti závidím, že se můžeš vrátit ven, do přírody, mezi lidi. Vezmi vejce a ochraňuj je.“

Sklopila oči. Eb se už drahnou chvílí marně rozhlížel a hledal vejce, o kterém je řeč. Jeho úkol mu připadal jednoduchý. Pokud se mu podaří vejce zabezpečit před znějem nebo slíďákem, těžko se najde někdo, kdo by mu je chtěl úmyslně odcizit. S lidmi svého kmene si určitě poradí.

Cosí bzučelo a Eb se trochu polekal. Spatřil další podivné lesklé zvíře, které se k němu pomalu sunulo na třech nožkách. Na jeho ploché hlavičce byl položen zvláštní hranatý předmět. Žena uchopila schránku do rukou a otevřela ji. Na měkké podušce spočívalo zcela obyčejné vejce. Bylo bílé, a velikostí jen o něco málo převyšovalo husí.

„Vezmi si vejce bez schránky,“ řekla, přestože Eb zvědavě

pokukoval právě po krabici zhotovené z jakéhosi podivného materiálu, který chlapce svým leskem velmi přitahoval. „Když poneseš vejce v ruce, bude to méně nápadné. A ty potřebuješ být s vejcem co nejčastěji v kontaktu. Rozumíš?“

Eb nevěděl, co je to kontakt, ale neodvážil se odporovat. Natáhl ruku a žena mu do ní vložila vejce. Eb se zachvěl, protože se současně dotkl její ruky.

Zdála se být úplně ledová.

„Děkuji ti, hochu, teď můžeš jít ke svým.“

Eb se uklonil, jak se sluší před bohy, a otočil se. Když pohlédl do malého svítícího rámečku, spatřil Vatuma, který se právě podroboval štědrému výprasku. Eb si pomyslel, že Vatumovi pár ran nemůže uškodit, ale divil se, protože si nepamatoval, že by Vatum vůbec kdy dostal výprask. Nenapadlo ho, že právě tenthle souvisel s ním. Pak spatřil čtyři bojovníky, jak se vyzbrojeni oštěpy vydávají směrem k lesu, ale to už udělal další tři kroky a obrazovka mu zmizela ze zorného úhlu. Rozevřely se před ním dveře do chodby.

„Nebudeš na to sám,“ slyšel za sebou ženu. „Murak i Sank budou stále s tebou. Budou ti dobrými pomocníky. Ale střež se jich, pokud je někdo rozbije. Pamatuj, že rozbitý Murak je smrt, nikdo se k němu nesmí přiblížit, jinak zahyne. Jen já bych mu dokázala pomoci, ale ne vždy je možné přijít sem k nám a budit nás z věčného spánku.“

Něco zasyčelo a když se Eb poplašeně ohlédl, viděl, že dveře za ním opět zapadly. Stál osamocen v potměšilé chodbě, a kdyby nedržel mezi prsty hřející vejce, myslel by si, že to všechno byl jen velmi podivný sen.

Nad ním svítilo už jen jediné slabé světlo. Když udělal pár kroků, tak zhaslo a rozsvítilo se jiné o dvacet kroků dál. Pohoda nepřetržitého osvětlení při cestě sem se náhle ztratila

a bílá tečka vpředu, o níž Eb věděl, že je východem z tohoto chladného podzemí, se téměř nezvětšovala. Eb si přitiskl vejce přímo k hrudi a vnímal, že ho opět pozvolna opouští strach, přestal se děsit toho světla, o němž se právě dověděl, že je světlem elektrickým, a když se dotkl rukou temné skvrnky na zdi, vůbec ho nepřekvapilo, že se náhle rozzářila pronikavým svitem celá chodba. Eb spatřil na stěně známé ornamenty, viděl, že chodba je rozdělena desítkami obdélníků a u každého z nich jsou jiné znaky, a když asi po půl hodině přicházel k osvětlenému východu, věděl rovněž, co znamenají všechny ty nápisy u jednotlivých dveří, a nedivil se pojímům jako LABORATOŘ JADERNÉHO VÝZKUMU či KABINA CYKLOTRONU. A když za ním zaklapla mříž a vylétli poplašení netopýři, byl spokojen, když viděl, že na něj čekají jak Murak, tak Sank.

Pokynul jim oběma. Murak zachrastil klepety a Sank roztočil vrtule.

Když lidé ve vesnici viděli, že Eb se vrací, vyběhli mu radostně vstříc. Všichni kromě Vatumy a jeho čtyř druhů, kteří stáli uvázaní u kúlů a sténali pod krvavými šrámy způsobenými důtkami. Zvlášť Vatum teď nenáviděl náčelníka Merga, a ještě víc nenáviděl Eba, protože byl přesvědčen, že dostal výprask jen kvůli jeho hlouposti. Když lidé viděli, jaká stvoření doprovázejí Eba na jeho cestě, plni hrůzy se rozběhli do všech světových stran, a dokonce i šaman Ebar, který se původně snažil zachovat důstojnost, při pohledu na Sankovy roztočené vrtule poklekl do prachu a neodvážil se zvednout hlavu, dokud svištění turbinek neustalo a Eb nedal Sankovi pokyn, aby se ukryl za jeho jurtou.

3. Šamanův konec

„Vyzývám tě, mladý Yrade, abys po pravdě vyjevil radě starších vše, co jsi prožil od chvíle, kdy Vatum a jeho zbabělí druzi prchli od podivné sluje!“

Šaman Ebar už našel ztracenou rovnováhu. Oděl se do nejlepší kůže, připevnil si na hrud' chřestící kostěné odznaky moci, a teď stál před kamenným stolem a zle se díval na Eba.

Eb znal všechny, kteří seděli za kamenným stolcem, a pomalu si je prohlížel jednoho po druhém. Ještě včera by si ani nepomyslel, že jemu, sedmnáctiletému mladíkovi, se může tak brzy poštětit dostat slyšení před radou starších, což se i zkušeným bojovníkům podaří jen zřídka a nedospělým mladíkům vůbec ne. Před radu starších může příslušník kmene předstoupit jen tehdy, pokud se zvláště vyznamená, nebo tehdy, když se dopustí podlého nebo zbabělého činu. Vatumův čin nebyl natolik zbabělý, aby se kvůli němu musela sejít rada starších, na to stačil náčelník a jeho ostrý jazyk. Ani Ebovo hrdinství nebylo takové, aby se kvůli němu musela svolávat rada starších, ale tvorové, kteří s Ebem přišli do vesnice, byli natolik zvláštní, že se rada starších odhodlala proti zavedeným zvyklostem předvolat nedospělého mladíka. Šaman si však neodpustil jednat s Ebem pěkně spatra, a ostatní to nevnímali, dychtívi zvědět, co se to vlastně událo.

Uprostřed, na nejvyšším kameni, seděl oděn v nádherné kůži sám náčelník Merg a opíral se o velký dubový kyj, odznak své moci. Po jeho pravé i levé ruce se posadili vždy dva starci, kdysi stateční bojovníci. Víc starých mužů už v kmene nebylo. Mnozí nevydrželi útrapy rychlého pochodu, jiní padli za oběť krutým nemocem.

Eb prostými slovy vypověděl o tom, co zažil od chvíle, kdy uviděli v lese podivnou skálu a setkali se s divnými zvířaty – Murakem a Sankem. Dokonce se pokusil bránit Vatumu

tvrzením, že on sám by také uprchl, kdyby mu v tom nezabránil právě Murak, jenž ho donutil, aby vešel do skály. Poté se chtěl Eb rozhovořit o tom, co viděl v nitru skály, ale s údivem poznal, že je schopen říct jen to, že viděl osvětlenou chodbu. Rozpačitě vyprávěl o netopýrech, ale to bylo vše. A přesto před sebou neustále viděl prosvětlený prostor, záhadné chladné, a přesto vřelé bytosti, v kapse cítil velké vejce, ale ani o něm nebyl schopen se zmínit. Nechtěl si vymýšlet, a tak jen řekl, že jeskyně byla hluboká a nezajímavá.

„Rada je přesvědčena, že nemluvíš pravdu!“ vzkypěl Ebar. Eb pokrčil rameny. Odpovídal, jak nejlépe uměl, ale bezděky tušil, že poníženému šamanovi se nezavděčí. Nezapomněl na to, jak se setkal se šamanem klečícím na špinavé zemi a klanícím se jeho zvířatům. Šaman si ale teď byl už jist, že obludy jsou neškodné.

„Nevíme, co jsou zač, ta pekelná stvoření, která s tebou přišla.“

Eb chtěl oponovat, že jeskyně vůbec nebyla zatuchlá, a chtěl šamanovi navrhnout, aby se tam sám vydal a přesvědčil se na vlastní oči, ale Ebar ho už nenechal promluvit.

„Rada starších je nespokojena s tvým chováním, Ebe Yrade. Padá na tebe podezření, že se tajně scházíš s vyslanci zlých duchů a s lidmi, kteří jsou ve službách Klérů!“

„To není pravda!“

„Mlč, teď hovořím já!“ vzkypěl šaman.

„To není pravda,“ pokračoval Eb. „Nejsou to žádní zlí duchové. Oni nám pomohou vyhnat Kléry z našich lovišť, z plání Usmaku!“

Eb se zarazil, protože si právě uvědomil, co vypustil z úst. Vždyť zatím vůbec nevěděl, co všechno Murak i Sank dove-

dou, ale kdoví proč si byl jist, že to, co řekl, je naprostá pravda.

„A jak to udělají, když to nedokázala stovka nejlepších bojovníků?“ povstal náčelník ze svého stolce a dal šamanovi pokyn, aby konečně zavřel svá užvaněná ústa.

„Já, já... nevím jak. Ale... tuším, že to dokážou...“

„Tak ty to tušíš?“

„Totiž, oni mě naučili něco podivného, víte...? Třeba vidíte tady ten přehoz, který tkala stará Benta? Asi mi nebudete věřit, ale znaky, které na něm vypodobnila, mají význam. Tam je napsáno...“

Kde se ve mně vzalo to slovo – „napsáno“ –, blesklo Ebovi hlavou.

„A-V-Z-E...“, vysoukal ze sebe záhadné slovo. Zarazil se a rozpačitě pohlédl na sochám podobné starce.

Nikdy nikoho nenapadlo, že ty záhadné ornamenty, kterými Stipové zdobí odjakživa své příbytky, by se mohly podobat písmenům. Stejným písmenům, z nichž jsou sestaveny nápisy v podzemní pevnosti. Odkud se však ke Stipům dostaly, kdo na pláň Usmaku přinesl písmo?

Eba na chvíli zamrazilo.

Cítil, jak mu vejce tiše vypráví o tom, kde najít skálu, do níž jsou vytesány tisíce těchto znaků. A náhle spatřil před očima mapu krajiny, viděl nestvůrně velikou jurtu, pak se však dověděl, že je to hora. Písmena vytesaná ve skále před tisícovkami let utkvěla předkům Stipů natolik v paměti, že jimi začali zdobit své příbytky.

„Zbláznil ses?“ vykřikl šaman a Eb se vrátil opět na tento svět.

Šaman se chvíli vyděšeně díval na Eba, který držel v ruce přehoz a ukazoval na modré ornamenty na téměř bílém

podkladu. A pak se Ebar, s typickou dlouhou bradkou a nestříhanými nehty, dal do prudkého smíchu, čímž strhl i ostatní.

Jen náčelník se nesmál.

„Ebe Yrade,“ řekl. „Tvé vysvětlení radu rozhodně neuspokojilo. Šaman Ebar tady vyslovil podezření ze zrady. Nesdílím jeho názor, ale okolnosti tvého zmizení a znovu objevení jsou přinejmenším podivné. Nevíme, jak si vysvětlit přítomnost těch dvou divných zvířat. Nebojíme se jich, bojovníci Stipů jsou stateční. Ale my je tady nechceme. Odvedeš je zpátky do pralesa, tak daleko, kam až dojde muž za jeden den, a tam je zabiješ. Přineseš nám zpátky jejich kůže jako důkaz toho, co jsi učinil, a že jsi vyplnil příkaz rady.“

Eb se vyděsil. Něco takového nečekal.

„Ne, náčelníku! To po mně rada starších přece nemůže chtít. Ta zvířata nám neublíží, pomohou nám. Pomohou nám zahnat Kléry.“

„Rada rozhodla,“ odpověděl náčelník. „Pokud neodvedeš ta zvířata sám, budeš muset odejít z tábora. Navždy. Už ti nikdy nepovolíme návrat.“

Eb zbledl. Věděl, že tohle se rovná rozsudku smrti. Stál a nehýbal se. Když dopoledne vstupoval do chladné chodby, netušil, že mu ještě týž den připraví život takovou krutou zkoušku.

A pak, docela náhle, se slabým závanem větru odkryla kůže zahalující vstup do stanu a všichni mohli spatřit malého Hogara, který seděl rozkročmo na zádech Muraka, tloukl mu patami do těla a vesele povykoval. A Murak pokojně klusal na svých šesti nožkách kolem ohniště, kde se ve velkém kotli vařila polévka pro celou osadu.

„Odvedeš ta zvířata!“ vykřikl náčelník. „Jsou nebezpečná, co když hoch spadne...“

Nedopověděl, protože se ozvalo ženské zapištění. Když rada starších, opomenuvši svou důstojnost, vyběhla ze stanu, spatřila uprostřed ležení zkoprnělou Elisú, která měla na starosti večeri. Ohniště před ní už jen slabě doutnalo a z převráceného hrnce vytékaly poslední zbytky polévky. Provinile se tvářící Hogar, který při skoku z Murakova hřbetu hrnec převrátil, si chvíli kousal nehty a pak usoudil, že bude nejrozmumnější se ztratit.

„Oheň! Přišli jsme o oheň!“ zařval náčelník a Eb si připomněl, jak celé ty dlouhé týdny, co prchali před rozvášněnými Kléry, dokázali ochránit ten malý plamínek před všemi úklady, které mu dlouhá cesta nastrojila, a teď nehorázným darebáctvím malého chlapce bude celá vesnice dlouhé týdny pojídat jen studené maso.

„To zavinilo to tvoje zvíře!“ vzkypěl šaman, nedbaje na to, že do kotlíku kopl Hogar. Zcela opomněl skutečnost, že ženy byly povinny, dříve než postaví kotel nad oheň, založit rezervní ohniště. Tuto povinnost dlouho nikdo nedodržoval, hrnce byly spolehlivé a nepraskaly, děti se k ohni nepřibližovaly, protože se ho bály. Až teď Hogar a Murak...

„Ebe Yrade,“ řekl důrazně náčelník. „Tím sis sám podepsal svůj ortel. Od této chvíle přestáváš být příslušníkem našeho kmene.“

Eb zbledl. Nevěděl, co si má počít. Nechtěl věřit tomu, co slyšel. Nebude mít nikoho. Nikdo nebude litovat jeho odchodu z vesnice, nikdo se k němu nepřidá, nikdo se nenajde, kdo by mu do lesa přinesl potravu, a když se přiblíží ke vsi, bude mít stráž přísný rozkaz, aby ho zabila. A pokud bude ve strážci třeba takový Vatum, ten určitě nebude váhat. A co Dvina, bude i ta litovat jeho odchodu?

Eb nic neřekl, jen sklopil hlavu. Nastala chvíle trapného ticha, rada starších čekala jen na to, až Eb uposlechne nemilosrdného příkazu. Netrvalo dlouho a stalo se tak.

Eb se už nepodíval na své soudce, věděl, že pro ně přestává existovat. Vesnice přišla o oheň, to je pravda, ale nebylo to poprvé, ovšem Eb si nepamatoval, že by ten, kdo takovou nehodu zavinil, byl kdy postižen podobným trestem.

Murak postával nedaleko ohniště, právě na tom místě, kde shodil nešťastného Hogara, který už dávno utekl a ukryl se před očekávaným výpraskem kdesi v ústraní. U ohně zůstala jen vyděšená Elisa, která se snažila převrácený kotlík obrátit a popálila si prsty. Sbíhaly se ostatní ženy a Eb viděl i Dvinu, která se jako jediná sehnula k ohništi a snažila se najít žhnoucí oharek. Eb nepochyboval, že nějaký najde, a chtěl jí pomoci, nevěděl však, jak by se toho úkolu zhostil, a pak co by tomu řekla stráž. Zvěst o tom, že se stal vyhnancem, už jistě koluje vesnicí a nikdo pochopitelně nebude reptat.

Ebův pohled padl na Muraka. Tvor se nepohyboval a jako by čekal, co mu Eb řekne.

„Tak vidíš, díky tobě jsme přišli o oheň,“ zamručel jen tak Eb, aniž tušil, co se dále stane. Zvíře se náhle dalo do pohybu, vytvořilo svými klepety malou hraničku z klacíků, náhle se objevil mezi jeho končetinami malý blesk a hranice vzplanula.

„Elé, oheň, oheň!“ radostně volaly ženy. „To zvíře udělalo oheň, elé, Murak je báječné zvíře.“

Rada starších, znovu nedbajíc své důstojnosti a průměrného věku, se vyřítla ze stanu, seč jí to síly dovolily, aby se přesvědčila, že pokřik žen odpovídá skutečnosti.

Náčelník se obrátil k Ebovi, který se už chtěl dát na útěk, a řekl: „Dnešní den je tím největším v historii Stipů. Eb Yrad

bude jednou velkým bojovníkem. Přivedl mezi nás zvíře, které vládne ohni. Už nikdy nebude Stipům zima v jejich stanech.“

Nezmínil se sice o tom, že by vyhlášený trest zrušil, ale choval se tak, jako kdyby předtím nic podobného neřekl.

Eb se usmál. Jeho oči sklouzly na soptícího šamana, který v sobě dusil vztek, protože právě přišel o výtečnou šanci zbavit se nadpřirozených tvorů. V tom okamžiku, kdy Eb přivedl do vsi zázrak ohně, byla Ebarova autorita vážně otřesena. Šaman možná dokázal výborně diskutovat s bohem Kortyzgarem, ale rozdělat oheň, to bylo nad jeho síly.

A Eb se dokázal do šamanovy situace velmi dobře vžít. Pomyslel si jen, že Ebar už asi dlouho šamanem nebude. Kdoví, budou-li Stipové vůbec potřebovat šamana. Potom se otřásl nad tím podivným nápadem. Nechápal, kde se v něm vzal. Dal myšlenkou pokyn Murakovi a pomalu se s ním vzdálil z prostranství, kde se dočkal takového triumfu. Ženy zatím postavily nad oheň znovu plný kotel a starostlivá Elisa založila ihned rezervní ohniště. Eb, který si byl jist tím, že na Muraka bude ode dneška naprosté spolehnutí, nad jejím počínáním jen smutně pokýval hlavou.

A ještě dlouho potom měl Eb před očima pohled drobné černovlasé Dviny, jímž tato dívka vyprovázela svého hrdinu z bojiště, kde dosáhl velkého vítězství.

* * *

Eb bydlel v malé polorozpadlé chýši, kterou si sám postavil pod velkým vyvráceným stromem. Kořenový bal tvořil severní stěnu a pod ním vznikla dostatečně velká prohlubeň, do níž si hoch nanosil mech a měkké traviny. Střechu tvořila stará, napůl prohnílá kůže břitáka, ale lepší zatím Eb nesehnal.

Pokoušel se sice břitáka ulovit, ale neměl tu zkušenost a mrštnost starých lovců a jeho ruce stačily nanejvýš na zněje nebo slíďáka. Jeho oštěp nedolétl tak daleko, aby plachého břitáka zasáhl.

Eb se posadil před chýši a vytáhl z kapsy vajíčko. Položil je na dlaň a pozoroval je. Docela obyčejné vejce se ničím nelišilo od skutečného husího, jen bylo trošičku těžší. Eb podvědomě cítil, že skořápka působící křehkým dojmem jistě odolá pokusům o rozbití. Kdybych tak věděl, jaký pták se z tebe vyklube, bručel si sám pro sebe a tušil, že se může dovědět leccos, ale odpověď na tuto otázku se pravděpodobně nikdy nedoví. Nechápal, kde se v něm berou podobné myšlenky, ale pomalu si už začínal zvykat, že v blízkosti vejce dostává podivné nápady. Ještě tak mít lepší střechu, pomyslně si a hned věděl, jak to zaonačit. Sám sobě se podívil, že ho to nikdy předtím nenapadlo.

Vyskočil a kamenným nožem uřízl dlouhou tenkou větev, oba konce ovázal koženým řemínkem, který se díky pružnosti větve silně napínal. Nebylo problémem zhotovit šíp a doplnit jej ostnem pichláku. Na jednu stranu bylo jednoduché vyrobit luk, na druhou však bylo neobyčejně složité naučit se jej používat. Za doprovodu Muraka se Eb vydal z vesnice, aby nikdo neviděl, jak podivnou činností se zabývá; a po chvíli už marně hledal v trávě šíp, který nekontrolovaně ulétl z primitivní tětiny a nebyl k nalezení.

Eb byl vytrvalý. Každý den mizel z vesnice a stranil se hochů, kteří ho ještě včera vyprovázeli ke kamenné chodbě. Oni na něj pohlíželi s rozpaky a nevěděli, jak se k Ebovi chovat, a podvědomě se stále báli podivných zvířat, i když Murak jen neškodně chodil za Ebem a nehnul se od něj na krok a Sank sklopil svá křídla poblíž Ebova pařezu a nejevil žádný zájem ožít.

Za několik dní se první šíp zabodl do kmene borovice a brzy dokázal Eb trefit kmen devíti ranami z deseti, a také si už dokázal vyrobit daleko lepší luk s pevnější tětivou, když ten první nevydržel jeho neodborné zacházení. A pak nastal den, kdy se Eb mohl vydat po stopě statného břitáka a už věděl, že mohutné zvíře prožívá svůj poslední den. Když po třech hodinách pronásledování dokonal své dílo a vydal radostný pokřik nad nehybnou mršinou, netušil ještě, že právě došlo v životě kmene Stipů k historickému zvratu.

Zručně stáhl zvíře z kůže a přehodil si ho přes rameno, mrtvolu zakryl kameny, aby se k ní nedostala dravá zvěř, s tím, že řekne náčelníkovi, aby někoho pro maso poslal. A tu z ničeho nic uslyšel bzučení křídel a když obrátil zrak vzhůru, spatřil třepotavý let Sanka, který se k němu blížil od vsi, a Eb náhle věděl, že se stalo něco závažného.

Chtěl vyběhnout, ale Sank se posadil přímo do trávy a Murak, který zatím jen se zájmem přihlížel Ebovu počínání na lovu a nijak do něj nezasahoval, se postavil tak, aby mladík nemohl běžet, ale byl nucen se přiblížit k Sankovi.

„Co chcete, vy dva?“ divil se Eb, ale pak udiven spatřil, jak se Sankovo tělo otvírá a on před ním odhaluje své nitro. Namísto svalů, kostí, šlach a vnitřností byla uvnitř Sanka jen velká dutina, tak velká, že Sank byl prakticky prázdný. A Murak svými klepety zlehka strkal do Eba a tlačil ho blíž k Sankovi.

Eb se dovtípil, že má vlézt dovnitř. Trochu se mu to přičílo, ale Murak naléhal a Eb si už zvykl, že zvíře je moudré a vždy mu radí dobře.

Stěží se do té prázdné prostory vtěsnal, aniž si uvědomil, co může následovat. A kůže zvířete se za ním zvolna uzavřela, ale uvnitř nebyla tma, protože pestrá kůže byla zevnitř

průhledná, a pak se Sank k Ebovu zděšení zvedl prudce do vzduchu, vysoko nad les, nad nejvyšší vrcholky stromů, a Eb uviděl to, co mnoha generacím před ním bylo odepřeno. Viděl svět z perspektivy, která byla dopřána jen ptákům. Měl divný pocit kolem žaludku, ale než si pořádně uvědomil, co se to s ním vlastně děje, spatřil pod sebou, že se jednotvárná zeleň lesa změnila, a než pochopil, že je nad rodnou vesnicí, klesl Sank prudce k zemi.

A Eb ke svému zděšení spatřil, že polovina stanů je pobořena. Uviděl tři nehybná zakrvácená těla, několik zmateně pobíhajících postav zahalených v kůžích i docela nahých tak, jak je mimořádná událost zastihla, rozdupané ohniště, poničený, sklad a pak se jeho zrak střetl s jakousi velkou šedou pohyblivou masou mávající dlouhým mohutným nosem podobným kládě a pochopil, že do jejich tábora proniklo zvíře, které zatím ještě nikdo z nich nikdy neviděl.

„Co ty jsi za potvoru?“ zeptal se sám sebe a pevně stiskl v ruce nůž, protože jinou zbraň neměl. A to už věděl, že srstnaté zvíře se jmenuje slon, pochází z krajů daleko na jihu, ale v poslední době táhne rok od roku stále víc a víc na sever, a také věděl, jak je zneškodnit ještě dřív, než přiběhne Murak, i dříve, než zničí celou vesnici.

A tak se opatrně plížil ke vzteklému zvířeti a přemýšlel, co ho vlastně tak rozzuřilo, a pak si povšiml rozdupaného ohniště i četných gigantických stop a pochopil, že tupé zvíře, patrně už staré a neduživé, možná i poloslepé, zabloudilo do jejich vesnice a omylem šláplo do napůl vyhaslého ohniště.

Nestvůra se chvíli zuřivě převalovala na svém místě a drtila svým tělem stan, který se svou rodinou obývala Dvina, a Eb mohl jen doufat, že ubohé dívčí tělo neleží někde pod horou masa, a současně si spokojeně pomyslel, že jestli se mu

slona povede zabít, bude mít celá vesnice postaráno o potravu přes celou dlouhou zimu. To ještě netušil, že jejich kmen už nikdy nepotká hlad.

Přitočil se k silné masité noze a prudce sekl nožem na místo, které v jeho myšlenkách bylo označeno jako nejzranitelnější. Poté uhnul a přesekl ještě druhou šlachu. Zvíře sice dál zůstávalo naživu, ale už jen bezmocně leželo na místě a nebylo schopné způsobit další škody. A tu pozvolna přibíhali bojovníci s velkými kameny, kterými si chtěli troufnout na slona, a mnozí také po té hoře masa vrhli své primitivní zbraně, ale neublížili jí ani za mák. Eb už věděl, že dál musí počkat, protože zatím nemají Stipové zbraň, která by dokázala podobné obludě ublížit víc, než to dokázal on. Eb nechápal, jak si může být jist tím, že jednou takovou zbraň budou mít. A najednou věděl, kam má jít a kde hledat a jak to udělat, aby jejich kmen byl v krátké době ozbrojen tak, že přemůže nejen slona, ale třeba i trojnásobnou přesilu Klérů. Eb zatoužil po volných pláních a klidném toku velké řeky, a trochu se zasníl.

Pak se svým důstojným krokem vynořil z lesa Murak, pomalu se přiblížil ke slonovi a z jeho klepet vyšlehl oslnivý blesk. Chobotnatec sebou dvakrát třikrát cukl, a byl to poslední pohyb v jeho životě.

Eb se rozhlédl a ke své velké úlevě spatřil mezi ženami i Dvinu, která zkázu přežila, a spontánně se k ní rozběhl a byl pln štěstí, když spatřil, že jen jemu patří její úsměv.

A toho večera se stal Eb Yrad největším hrdinou a šaman Ebar, který Eba den ze dne víc nenáviděl, našel smrt pod nohama obrovité obludy, kterou Stipové čtvrtili ještě následující dva dny.

4. Náčelník

Náčelník Eb Yrad vyšel ze svého roubeného domku. Byl podvečer, čas k pravidelnému zasedání rady.

Opodál postával Murak v poslední době trochu lenivý a pohodlný. Eb se s úsměvem podíval na stroj, který jeho kmen stále ještě považoval za zázračné božské zvíře. Náčelník to svým lidem nevymlouval. Sank teď nebyl v dohledu. Každý podvečer vzlétal do okolí na průzkum okruhu zhruba o poloměru padesáti kilometrů. Vracel se až téměř za tmy a přinášel podrobnou mapu s přesným přehledem o pohybu všech lidských bytostí. Vesnice Stipů nepotřebovala strážce. Pokud se blížil nějaký větší shluk lidí, věděli o něm Stipové vždy dva nebo tři dny dopředu a měli dostatek času se na uvítání návštěvníků připravit.

V posledních osmi letech si však už nikdo netroufal napadnout dřevěné opevnění vesnice čítající dnes více než tři sta lidských bytostí. Nikdo se neodvažoval plnit pole osetá pšenicí, kukuřicí a brambory, nikdo nechtěl odvádět dobytek velkých stád pasoucích se v okolí, na pláních Usmaku.

Zprávy o tom, že kmen Stipů je nepřemožitelný, se šířily rychleji než zvukové vlny, a pokud byli náčelníci okolních kmenů jen trochu duchaplní, posílali namísto bojovníků obchodníky nebo mladé chlapce, aby se u Stipů co nejvíc naučili. Když byl náčelníkem vesnice ještě Merg, bránil tomu, aby cizí lidé okoukávali novinky, které Stipy učil Eb, ale po náčelníkově smrti se informace o tom, jak se co nejlépe uživit, začaly šířit ke všem kmenům v okolí. Přesto se však žádný kmen nerozhodl dát se cestou intenzivního pastevectví či zemědělství. Nevelké tlupy dál kočovaly, dál mezi nimi propukávaly nesváry, dál se loupilo a vraždilo. Jen na území

pod kontrolou Stipů byl klid. Stipové byli jediným kmenem, který znal tajemství výroby kovů, a Eb se rozhodl, že toto tajemství zatím nikomu nevydá.

Jeho zrak s potěšením přelétl přes nevelkou pec, v níž se pod jeho vedením naučili Stipové tavit bronz, i malou dílnu, v níž byly vykovávány ty nejužitečnější předměty, jež pro každého byly malým pokladem. Teď se tam kladivem oháněl malý podsaditý Hyst, v myšlení sice trochu pomalý, ale se silnými svaly a šikovnými prsty. Pod jeho rukama užitečné bronzové předměty přímo vykvétaly.

Uplynulo už dvanáct let od chvíle, co dostal Eb Yrad do opatrování zvláštní vejce. Stále ještě je ochraňoval. Leželo ve zvláštní schránce uvnitř jeho domku, a Eb se s ním každý večer radil, jak postupovat dál. A vejce zvolna, ale plynule předávalo Ebovi znalosti potřebné k tomu, aby se jeho kmen dokázal ubránit v souboji s nepřáteli i s nepřízní přírody. Mnohé nedokázal aplikovat, ale brzy se vejce přizpůsobilo jeho mentální úrovni i rozvoji výrobních sil této doby, a Eb začal neužitečné informace pozvolna zapomínat.

Jen jediná z nich mu utkvěla navěky v hlavě. Vejce ho naučilo rozeznávat na obloze jednotlivé hvězdy a skládat je do souhvězdí. Když ještě jako nedospělý chlapec získal tyto nesmírně zajímavé údaje, vyběhl za temné noci ven a zvedl oči k obloze, do míst, odkud na svět pohlížel chladný měsíc, jasné slunce a ostře blikající hvězdy, kterým Stipové nikdy žádná jména nedávali, to proto, že ve svém zápase o přežití neměli na něco takového čas. A tu poprvé a naposledy pocítil Eb k vejci velkou nedůvěru, protože hvězdy, o nichž mu vejce vyprávělo a jejichž obraz se mu pevně vryl do paměti, nemohl nikde najít.

Pravda, brzy rozpoznal ostře zářící Jupiter, rudý Mars i maličký srpek Venuše, který mu díky ostrému zraku nezůstal utajen. Ale kde jsou kola Velkého vozu, kde Capella, kde Sírius, kde je Labuť se svými roztaženými křídly, kde Aldebaran, věrný průvodce Kuřátek?

Některé hvězdy se možná barvou i svítivostí podobaly bájným vzorům, postavení některých i odpovídalo troskám deformovaných ladných tvarů, ale většinou viděl Eb jen nesouměrně roztržštěné a nepravidelně rozmístěné hvězdy, které připomínaly jen málo z toho, co měly představovat.

Eb chtěl s vejcem o těchto problémech diskutovat, otevřel mu své nitro a soustředil myšlenky jen na tuto jedinou otázku, vejce se na hodnou chvíli odmlčelo a pak se začalo zabývat něčím zcela jiným. O hvězdách se už Eb nikdy nedověděl vůbec nic.

A co bylo nejpodivnější – když občas zaklonil hlavu a zvedl oči vzhůru, spatřil mezi nehybnými stálicemi podivné zářící body zvolna křižující oblohu všemi směry a podobající se tak věrně hvězdám, že usoudil, že vejce se sice nemýlilo, ale většina hvězd, o nichž mu vejce vyprávělo, opustila své místo a nyní bloudí bez cíle oblohou.

V tuto hodinu už lidé většinou nepracovali. Eb viděl na velkém prostranství mezi jednotlivými sruby postávat malé hloučky; lidé se shromažďovali, aby si popovídali o denních starostech. Eb vykročil směrem k Bunově chalupě; jeho malý synek měl včera večer vysokou horečku a Eb rozhodl, že musí dostávat pravidelně antibiotika, která Dvina, zručná laborantka, získávala ze speciálních zvláštních kultur plísní, pěstovaných právě za tímto účelem. Když procházel Eb kolem hloučku, v jehož středu stál hlučný a věčně opilý Vatum, pocítil ve vzduchu jakési napětí. Dosud vášnivý rozhovor prudce utichl. Nepřikládal tomu však žádný zvláštní význam a brzy na debatující hlouček zapomněl.

Bunův syn Bunik měl sice ještě zvýšenou teplotu, ale zdálo se, že infekce rychle ustupuje. Eb vysvětlil Bunovi, že musí chlapci podávat léky nadále, a to ve dne i v noci, a znovu se mu pokusil objasnit smysl velkého skleněného válce na návsí, z něhož ve dne v noci kapala voda a jejíž ubývající objem určoval čas.

Bun sice nic nechápal, ale přikývl, když Eb zdůraznil, že lék podá chlapci tehdy, když bude ve válci polovina vody, a pak v době, kdy noční stráž bude, jako každodenně, obsah válce vylévat a doplňovat jej novou vodou až po okraj. Tu chvíli nemůže zmeškat, protože v ten okamžik je ve vesnici neobyčejně hlučno, jak všechny ženy přibíhají s vědry a chtějí si pro vlastní účely nabrat co nejvíce této posvěcené božské vody, která je proto tak vzácná, že je v ní pohlcen sám nepochopitelný čas.

Když se Eb vracel hlouček, jemuž dominoval Vatum, se už rozešel. Eb uslyšel bzučení a když pozvedl oči, spatřil Sanka, jak se pozvolna snáší k zemi. Eb už dávno věděl, že mu má říkat vrtulník a že jméno Sank, právě tak jako Murak, je pouhou výrobní značkou.

Stroj promítl na obrazovku plánek severní okrajové oblasti sledovaného pásma a Eb se na to místo pozorně zahleděl. Po chvíli už nebylo pochyb. Přímě k jejich vesnici se přibližovaly nejméně dvě stovky jezdců. Detaily Sank nezabíral, obrázek už nebyl také natolik ostrý jako v době, kdy byl stroj ještě nový. Teď se nezdálo, že by se objevovaly v záběrech výpadky a trhliny, mnohdy byla neostrost až neúnosná a Eb musel dost často podle pokynů vejce optiku snímacích kamer seřizovat.

Věděl, že není daleko doba, kdy televizní technika vypoví službu a pak nezbude, než aby denně se Sankem vzlétal na průzkum člověk. Lidí ochotných létat se Sankem nebylo

právě mnoho. Všichni dospělí bojovníci se tohoto tvora stále obávali a dovnitř by nevlezl nikdo z nich, pouze děti a mládež byla ochotna kdykoli létat a nebylo pro ně větší odměny než vyhlídkový let se Sankem.

„Důležité zprávy?“ ptala se Dvina, když viděla svého muže soustředěně hledět před sebe na malou obrazovku.

Dvina žila s Ebem v manželském svazku už desátý rok. Byla mu pečlivou a starostlivou manželkou i tou nejučenlivější žákyní; mnohdy pochopila mnohem dříve než Eb myšlenky, které jim předávalo vejce, a často je dokázala realizovat ke spokojenosti všech i Ebovu velkému překvapení. Eb jí přenechal i výrobu léků z běžných léčivých rostlin, které bylo možné sbírat na pláni Usmaku, včetně těch nejvzácnějších, které se daly snadno vyrobit z dosud nenáviděných plísní. Dvina také jako první pochopila užitečnost skla.

S jeho výrobou vejce Eba seznámilo brzy poté, co ho naučilo tavit kovy; písku bylo totiž všude dostatek. Eb si sám postavil sklářskou pec a sám vytavil první váрку. Když se mu však první neohrabaný bochník při pádu na zem rozbil, usoudil, že výroba skla je pro Stipy zbytečná. Nyní Dvina sama řídila sklářskou výrobu a měla tak k dispozici dostatek laboratorního nádobí, i když poněkud neforemného. Mnohé domky měly v oknech dokonce skleněné výplně.

Jediné, co trochu kalilo Ebovi radost z jinak šťastného manželského svazku, byl fakt, že se nedočkal žádného potomka. Nikdy to své ženě nevyčítal, přesto však byl nejednou cítit v jejich vztahu temný stín, který ani jeden z nich nedokázal překročit.

„Klérové přicházejí,“ zašeptal Eb.

Dvina trochu zbledla.

„Už zase?“

Už zase? pomyslel si Eb. Je to už dvanáct let, co jejich útočný oddíl s minimálními ztrátami zničil ještě před nastávající zimou chabou obranu Klérů vybavených jen kyji a těžkopádnými oštěpy. Klérové prchali přes řeku takovou rychlostí, že nechali na místě vše, co naloupili a nashromáždili za krátký letní pobyt v lovištích Stipů. Eb se ještě teď usmál při vzpomínce na to, jak pětinasobná přesila Klérů neodolala jejich drtivému tlaku. Jediný Stip nebyl tehdy raněn a jejich kmen získal bohatou kořist včetně několika žen, asi dvaceti dětí i několika vlastních zajatců, které Klérové nestačili pozabíjet a sníst.

Od té doby o nich neslyšeli. Ale barvy, kterými byly natřeny obličejy blížícího se voje, Eb poznal.

„Ano, už jsou zase tady, Dvino. Čekal jsem je dřív, mnohem dřív, věděl jsem, že jejich chamtivost zatouží po této bohaté krajině, kde je hojnost ryb a zvěře a půda je natolik úrodná, že bychom už nikdy nemuseli mít hlad.“

„Zase budeme před nimi prchat?“ dělala se Dvina. Eb skoro zalitoval, že před ní tu špatnou zprávu neutajil. Zatím si vůbec nebyl jist, zda ti muži jsou skutečně Klérové.

„Zase je odrazíme, znovu a znovu. Stipové zůstanou na věky svobodní.“

Věřil ve své schopnosti, věřil ve vejce, věřil i v to, že jim Murak a Sank v nejtěžších chvílích pomohou. Věřil i v to, že kdyby bylo nejhůř, otevře se znovu betonová sluj a z ní vystoupí ta překrásná žena, která mu v mysli zůstala už jen jako mlhavá vzpomínka, a pomůže bránit právo a spravedlnost.

„A kam odcházíš?“

„Jdu si je prohlédnout, Dvino.“

„Buď na sebe opatrný, drahý.“

Víc neřekla, přestože v jejím hlase byla znát úzkost. Byla ještě ze staré generace, neměla ráda ani Muraka, ani Sanka, a nenáviděla je vždy tehdy, když se Eb nasoukal do těsné Sankovy kabiny a odlétl pryč. Přestože věděla, že Eb se po několika několik hodinách vrátí, pokaždé celou tu dobu tiše plakala.

Eb k ní přistoupil a pohladil ji po havraních vlasech.

„Neboj se, Dvino. Musí to být, musím bránit za každou cenu naši svobodu i náš poklad.“

Dvina byla jediná z celé vesnice, kdo věděl o vejci. Nevěděla o něm nic jiného, než že existuje a spolu s ním se do vsi dostavil klid a blahobyt. Neměla k němu žádný vztah, ale měla ráda Eba, a proto se tvářila, že má ráda i vejce. Byla také věrnou manželkou a nikdy nikomu neprozradila, jakým podivínem je její muž, když si v tajné schránce pod podlahou schovává obyčejné husí vejce a po večerech na ně dlouhé hodiny mlčky hledí.

Leccos tušila, možná si i domyslela, odkud pocházejí zázračné myšlenky, kterými Eb jen srší, ale pokud něco věděla, nechávala si to pro sebe. Manželky Stipů byly zvyklé rozmarý svých mužů respektovat, a Dvina tak činila vždy. Pokud měla na věc jiný názor či lepší nápad než Eb, zaonačila to v hovoru tak, aby se Ebovi zdálo, že na to přišel on.

Eb se nasoukal do těsné kabiny vrtulníku a přikázal mu vzlétnout. Trojice vrtulí rozvířila okolní vzduch, pročísla vlasy blízko stojících mužů i žen, rozmetala sušící se kůže, provětrala prádlo visící na dlouhé šňůře a pak se stroj zlehka zvedl k obloze. Eb si v duchu připomněl svůj první skutečný let, kdy se sám osobně snesl nad osadu Klérů, kteří okupovali jejich loviště, vnesl mezi ně strašlivý zmatek a předzvěst nepříjemných událostí, a zjistil tak, kde tento nepřátelský

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.